

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárová 83, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-8C/7/2022 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 8C/7/2022) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B2-8C/7/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **prikazuje** v konaní sp. zn. B2-8C/7/2022 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,16 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B2-8C/7/2022 (pôvodne vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8C/7/2022). V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv, prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 135/2025-9 z 25. marca 2025 ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že predmetom napadnutého konania je vyporiadanie bezpodielového vlastníctva bývalých manželov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) a sťažovateľa, ktoré bolo začaté podaním návrhu okresnému súdu 8. februára 2022 žalobkyňou. V napadnutom konaní okresný súd do času podania ústavnej sťažnosti 3. marca 2025 vykonával iba procesné úkony podľa § 167 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom od 9. februára 2023 je okresný súd, resp. mestský súd absolútne nečinný. V napadnutom konaní boli okrem úkonov podľa § 167 CSP vykonané zo strany okresného súdu iba dva úkony, a to 25. júla 2022, keď okresný súd vydal uznesenie o povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu, a 9. februára 2023, keď okresný súd vydal ďalšie uznesenie, ktorým priznal náhradu vecných nákladov obchodnej spoločnosti na zabezpečenie dôkazu, pričom tento úkon je posledným vykonaným procesným úkonom v napadnutom konaní. Teda do času podanej ústavnej sťažnosti 3. marca 2025 je mestský súd v napadnutom konaní absolútne nečinný 2 roky, pričom dosiaľ nebol ani len nariadený termín pojednávania vo veci samej.

II.

Vyjadrenie okresného súdu

4. Okresný súd nepovažuje sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť za dôvodnú, keďže (i) samotná dĺžka napadnutého konania v trvaní 3 rokov (do času podania ústavnej sťažnosti) nie je v zmysle judikatúry ústavného súdu ústavne neudržateľná (II. ÚS 311/2022), (ii) sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil ako možný prostriedok nápravy sťažnosť na prietahy podanú predsedovi ako „účinný prostriedok nápravy“ (II. ÚS 611/2021), (iii) k zabezpečeniu plnej plynulosti konania nebolo možné pristúpiť z dôvodu enormnej zaťaženia zákonného sudcu a nedostatočnej personálnej obsadenosti, ktorá je v prípade „bratislavských súdov“ už notorietou, a (iv) napokon je mestský súd toho názoru, že postup sťažovateľa, ktorý v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil žiadny prostriedok nápravy, a to nielen sťažnosť na prietahy predsedovi súdu, ale akúkoľvek žiadosť o pokračovanie v konaní alebo urgenciu, navodzuje dojem, že „nemá v úmysle dosiahnuť plynulé konanie súdu, ale jeho cieľom je prejednanie porušenia jeho základných práv na Ústavnom súde SR, ktoré je zásadne časovo náročnejšie. Vybavenie sťažnosti adresovanej predsedovi súdu, ktorú sťažovateľ ale nevyužil, sa v praxi často dosiahne rýchle a efektívne odstránenie prípadných prietáhov v konaní oveľa skôr, ako v prípade podania ústavnej sťažnosti.“

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

6. Povinnosť súdu a sudcu konať vo veci bez prietáhov vyplýva z Civilného sporového poriadku a je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

7. Prietahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplývať, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

8. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, IV. ÚS 64/2020). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre účastníkov (Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00).

9. Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, môžeme hovoriť o skutkovej alebo právnej zložitosti. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968).

10. Predmetom napadnutého konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré zaniklo rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 61C/3/2020-39 z 27. mája 2020. Predmet napadnutého konania mestského súdu tak patrí do štandardnej agendy všeobecných súdov a z jeho obsahu ústavný súd nezistil skutkovú alebo právnu náročnosť veci. V rámci hodnotenia druhého kritéria, a to správania účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na dĺžku napadnutého konania.

11. Posledným skúmaným kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd sa z obsahu súdneho spisu presvedčil, že popis vykonaných úkonov okresného súdu tak, ako ich sťažovateľ uviedol (bod 2), zodpovedá obsahu súdneho spisu. Teda žaloba bola doručená okresnému súdu 8. februára 2022, okresný súd vyzval 14. februára 2022 žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku a v časovom úseku od 15. marca 2022 do 4. júla 2022 okresný súd vykonával úkony podľa § 167 CSP. Následne uznesením č. k. 8C/7/2022-355 z 25. júla 2022 vyzval strany konania k zloženiu preddavku na trovy dokazovania (spočívajúce v dožiadaní peňažných ústavov), kde po jeho vykonaní ďalším uznesením č. k. 8C/7/2022-394 z 9. marca 2023 rozhodol o priznaní náhrady vecných nákladov (peňažným ústavom za náklady súvisiace so spracovaním dožiadaných údajov). Postup okresného súdu v napadnutom konaní v časovom úseku konania od 8. februára 2022 (doručenie žaloby) do 9. marca 2023 bol nielen ústavne konformný s obsahom sťažovateľom označených práv, ale až príkladný. V časovom úseku napadnutého konania od 9. marca 2023 do času podanej ústavnej sťažnosti 3. marca 2025 bol okresný súd/mestský súd úplne nečinný, keď až 4. apríla 2025 pristúpil k nariadeniu prvého termínu pojednávania vo veci samej na 8. september 2025. Ústavný súd tak v napadnutom konaní mestského súdu identifikoval dobu prietahového postupu v trvaní 2 roky od 9. marca 2023 do 3. marca 2025. V dôsledku tohto záveru tak postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

12. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že mestský súd v napadnutom konaní do dňa vydania tohto nálezu nerozhodol, ústavný súd mu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/7/2022 konať bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

13. Vo vzťahu k argumentačnej námietke mestského súdu o tom, že aj podľa judikatúry ústavného súdu je doba konania v trvaní 3 rokov (s ohľadom na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 311/2022-37 z 29. júna 2022) ešte ústavne aprobovateľná, ústavný súd poukazuje na to, že k takýmto záverom je možné dospieť s ohľadom na okolnosti tej-ktorej veci za predpokladu vykonávania úkonov počas posudzovanej doby pri identifikácii ojedinelého prietahového obdobia, ako to bolo aj v spomínanej veci (k tomu pozri body 10 až 12 uznesenia č. k. II. ÚS 311/2022-37 z 29. júna 2022 alebo v bode 3 predmetného uznesenia zistený časový interval 1 roka a 9 mesiacov

potrebný na poskytnutie vyjadrenia sťažovateľov k duplike žalovaného). Rovnako tak aj k rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66 ústavný súd vo svojom náleze č. k. III. ÚS 47/2023-25 zo 16. marca 2023 (bod 11) ozrejmil, že len samotný odkaz na nich ako argument opodstatňujúci určitú numerickú dĺžku konania bez zohľadnenia jej samotnú dĺžku determinujúcich okolností nie je správny (aprobovateľná dĺžka konania podľa spomínaných rozhodnutí bola determinovaná skutkovou náročnosťou veci).

14. Napokon k argumentačnej námietke mestského súdu o povinnosti vyčerpania sťažnosti na priet'ahy podanej predsedovi súdu v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako účinného prostriedku nápravy (II. ÚS 611/2021) ústavný súd konštatuje, že ide o náhodný exces v rozhodovacej praxi, keďže Európsky súd pre ľudské práva k tomuto právnemu prostriedku už konštatoval, že ho nie je možné považovať za postačujúci a účinný na odstránenie protiprávneho stavu zapríčineného porušením práva na prerokovanie veci v primeranej lehote. Dôvodom jeho neakceptácie je neefektívnosť priameho odstránenia priet'ahu v súdnom konaní nariadením, aby sudca vo veci konal v stanovenej lehote. Navyše rozhodnutie o sťažnosti nemôže byť ani podkladom na náhradu škody spôsobenej porušením tohto práva (Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 30189/07; Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 40437/07, Csákó proti Slovenskej republike z 25. 6. 2013, sťažnosť č. 47386/07, Klinovská proti Slovenskej republike z 8. 10. 2013, sťažnosť č. 61436/09, Bednár proti Slovenskej republike z 8. 10. 2013, sťažnosť č. 64023/09, Grešáková proti Slovenskej republike z 22. 11. 2016, sťažnosť č. 77164/12 a ďalšie, rovnako tak napr. IV. ÚS 66/2023).

15. V závere taktiež ústavný súd mestskému súdu pripomína, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03 I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, IV. ÚS 66/2023). Ústavný súd vníma problém nadmernej zaťaženia všeobecných súdov, avšak zároveň poukazuje na to, že je úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8.6.2006, sťažnosť č. 75529/01, bod 129). Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, sťažnosť č. 20950/92, bod 64). Taktiež opakované zmeny zákonného sudcu, ktoré spomaľujú konanie z dôvodu, že nový sudca sa musí s vecou oboznámiť, štát nezaväzujú jeho povinnosť týkajúcich sa požiadavky primeranej lehoty (Lechner a Hess proti Rakúsku z 23. 4. 1987). Opakované prideľovanie predmetnej veci zákonným sudcom na prerokovanie a rozhodnutie teda nemožno považovať za relevantnú procesnú aktivitu všeobecného súdu, pričom táto aktivita je dôsledkom iných, s konaním bezprostredne nesúvisiacich skutočností – napr. personálne zmeny na okresnom súde, práceneschopnosť zákonného sudcu a pod. (II. ÚS 444/2014). V konečnom dôsledku nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných priet'ahov) sa môže negatívnym spôsobom prejaviť na dôveryhodnosti justície ako takej (Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

16. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

17. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

18. Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur z dôvodu prietahov mestského súdu v napadnutom konaní.

19. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, sťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 42561/04).

20. Ústavný súd dospel k záveru o nepriznaní primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľovi, keďže pre dôslednú ochranu sťažovateľom uplatnených práv postačuje záver o vyslovení ich porušenia s imperatívom ďalšieho postupu bez prietahov. K uvedenému záveru ústavný súd dospel aj napriek identifikovanej dobe prietahu v trvaní 2 rokov z dôvodu samotnej intenzity porušenia označených práv sťažovateľa, ktorých porušenie je oslabené zistením síce prietahu v uvedenej dĺžke, ale pri celkovej dĺžke napadnutého konania, ktoré trvá ku dňu podanej ústavnej sťažnosti 3 roky. Práve ústavným súdom vyslovený imperatív ďalšieho postupu v konaní bez prietahov zakladá povinnosť zákonného súdu naň prihliadať ako na ďalšiu vyslovenú povinnosť okrem už uvedených zákonných povinností (bod 6), ktorej ďalšie porušenie zakladá už porušenie povinnosti zákonného sudcu kvalifikovaným spôsobom. Vzhľadom na to ústavný súd nevyhovel sťažovateľom uplatnenému návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

21. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

22. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

23. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025, a to prevzatie

a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 2 úkony právnej služby patrí sťažovateľovi náhrada trov konania vo výške 742 eur a dvakrát režijný paušál vo výške 29,68 eur, tiež suma 23 % dane z pridanej hodnoty, spolu tak 949,16 eur (bod 3 výroku nálezu).

25. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu